

Arrest

nr. 322 477 van 26 februari 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (RvV X – hierna: eerste verzoeker) en X (RvV X – hierna: tweede verzoeker), die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. VANDEWALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Syrische nationaliteit te bezitten.

Op 8 april 2024 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 mei 2024 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoeker een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*”. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Syrische nationaliteit, bent u een soenniet van Arabische origine, en bent u geboren op 5 augustus 2001 te Deir Ez Zor, waar u steeds hebt gewoond. U ging naar school tot de achtste klas. U verliet Syrië eind 2015 of begin 2016 omwille van de oorlog. U vreest ondertussen bovendien gedwongen te worden uw militaire dienstplicht te vervullen. U bleef tot 2020 in Turkije. Daarna verbleef u gedurende acht maanden in Griekenland. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd afgewezen. Hierna reisde u door via Albanië, Kosovo en Servië. Op 4 juni 2021 werden uw vingerafdrukken genomen in Roemenië in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aldaar. U verbleef er eerst in een opvangcentrum in Radauti. Op 23 juli 2021 kreeg u er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Hierna diende u het opvangcentrum te verlaten. U huurde dan nog gedurende ongeveer een jaar een woning. Er was geen mogelijkheid om daar als volwassene gratis de taal te leren, waardoor u geen werk vond. Uw broers gingen niet meer naar school nadat ze daar geslagen werden door andere kinderen. Uw vader vond immers geen andere school waar plek vrij was. Toen jullie ook niet meer in staat waren de huur van jullie woning te betalen, reisde u via Frankrijk door naar Duitsland. Ook daar diende u een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd afgewezen. Hierop reisde u door naar België waar u op 8 april 2024 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende, samen met uw vader H.A.A. (CG 24/XXXXX, O.V. 9.XXX.XXX) en broers M.A.A. (O.V. 9.XXX.XXX) en S.A.A. (O.V. 9.XXX.XXX).

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: uw Syrische uittreksel van het burgerlijk register, uw Duits asiëldossier en de link naar uw Facebookaccount.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac hit, marked record d.d. 9/4/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Roemenië. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asiëlstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo,

randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Roemenië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-RO_2022-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs, gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de

onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zowel u als uw vader verklaren niet in staat te zijn geweest werk te vinden in Roemenië, aangezien jullie de taal niet machtig waren. Er werden geen gratis taallessen voor volwassenen georganiseerd. Jullie waren hiervoor op zichzelf aangewezen. Er dient echter te worden vastgesteld dat u in Roemenië wel degelijk gedurende een periode opvang, voeding en financiële hulp ten bedrage van 100 euro hebt gekregen. Nadien was u tevens in staat een woning te huren (CGVS p.6-8, 10-11; CGVS 24/XXXXX p.7). Toen jullie de huur niet meer konden betalen, zochten jullie niet naar een andere woning, maar verlieten jullie het land. U had bovendien voordien reeds verschillende pogingen ondernomen om Roemenië te verlaten. Wat betreft de scholing van uw broers halen jullie aan dat ze stopten met naar school gaan nadat ze door andere kinderen geslagen werden. Uw vader vond geen plaats in een andere school voor hen (CGVS p.10-11; CGVS 24/XXXXX p.9-10). Daarnaast gaven zowel u als uw vader aan een psychologische nood te hebben, maar momenteel niet in behandeling te zijn. Uw vader zou nooit naar behandeling hebben gezocht. Als u in Roemenië medische hulp nodig had, duurde het vaak lang eer u een afspraak kreeg, waardoor u tegen dan meestal al beter was (CGVS p.8-9; CGVS 24/XXXXX p.8).

In het licht van de ervaringen waarmee jullie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, tonen jullie evenmin aan dat jullie jullie rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie hiertoe eerder beperkte stappen hebben gezet, terwijl het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en jullie dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat jullie zelf óók de nodige stappen moeten ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw vader als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië het slachtoffer is geworden van meerdere incidenten met derden, moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Het gebeurde twee of drie keer dat hij door onbekenden werd lastig gevallen, waarbij hij ook een keer werd beroofd. Hij weet niet door wie of waarom ze hem als slachtoffer uitkozen. Hij ging slechts een keer naar de politie. Ze vroegen om beeldmateriaal van de feiten om hem te kunnen helpen (CGVS 24/XXXXX p.9-11). Zelf ondervond u geen problemen met Roemeense burgers of de autoriteiten. U geeft wel aan soms beledigd te zijn geweest, maar reageerde hier niet op waardoor het niet tot verdere incidenten kwam (CGVS p.11-12).

Op basis van de gegevens die voorhanden zijn, blijkt dat jullie naar aanleiding van jullie ervaringen louter beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits jullie uiteraard de nodige stappen zetten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar het AIDA rapport, hetwelk betrekking heeft op de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoont dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Roemenië niet effectief zou zijn.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw Syrische uittreksel van het burgerlijk register, uw Duits asiëdossier en de link naar uw Facebookaccount, vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit en reisroute, zaken die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris belast met Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggeleid naar Syrië. (...)

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Syrische nationaliteit, bent u een soenniet van Arabische origine en bent u geboren op 1 januari 1982 te Deir Ez Zor, waar u steeds hebt gewoond. U ging naar school tot de zesde klas. Van 2001 tot 2003 volbracht u uw militaire dienstplicht. Nadien hervatte u uw werk als chauffeur voor het ministerie van gezondheid en werkte u tevens als taxichauffeur na uw uren. U verliet Syrië eind 2015 of begin 2016 omwille van de oorlog. U vreesde daar tevens het slachtoffer te worden van willekeurige arrestaties. U bleef tot 2020 in Turkije. Daarna verbleef u gedurende acht maanden in Griekenland. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd afgewezen. Hierna reisde u door via Albanië, Kosovo en Servië. Op 4 juni 2021 werden uw vingerafdrukken genomen in Roemenië in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aldaar. U verbleef er eerst in een opvangcentrum in Radauti. Op 23 juli 2021 kreeg u er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Hierna diende u het opvangcentrum te verlaten. U huurde gedurende ongeveer een jaar een woning. Er was geen mogelijkheid om daar de taal te leren, waardoor u geen werk vond. Uw kinderen gingen niet meer naar school nadat ze daar geslagen werden door andere kinderen. U vond immers geen andere school waar plek vrij was. U werd twee à drie keer aangevallen door enkele personen. Bij een van die keren werd u bestolen. Toen u naar de politie ging, vroegen ze beeldmateriaal van hetgeen gebeurd was, anders konden ze u niet helpen. Toen u ook niet meer in staat was de huur van jullie woning te betalen, reisde u via Frankrijk door naar Duitsland. Ook daar diende u een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd afgewezen. Hierop reisde u door naar België waar u op 8 april 2024 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende, samen met uw zonen K.A.A. (CG 24/XXXXX; O.V. 9.XXX.XXX), M.A.A. (O.V. 9.XXX.XXX) en S.A.A. (O.V. 9.XXX.XXX).

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: uw Syrische identiteitskaart, uw Duits asiëldossier, Belgische klachten in verband met het verlies van uw documenten en de gsm van uw zoon en de link naar uw Facebookaccount.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac hit, marked record d.d. 9/4/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Roemenië. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht

dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Roemenië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-RO_2022-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld

zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zowel u als uw zoon K. verklaren niet in staat te zijn geweest werk te vinden in Roemenië, aangezien jullie de taal niet machtig waren. Uw zoon verduidelijkt dat er geen gratis taallessen voor volwassenen georganiseerd werden. Jullie waren hiervoor op zichzelf aangewezen. Er dient echter te worden vastgesteld dat jullie in Roemenië wel degelijk gedurende een periode opvang, voeding en financiële hulp ten bedrage van 100 euro hebben gekregen. Nadien waren jullie tevens in staat een woning te huren (CGVS p.7; CGVS 24/XXXXX p.6-8, 10-11). Toen jullie de huur niet meer konden betalen, zochten jullie niet naar een andere woning, maar verlieten jullie het land. Uw zoon gaf bovendien toe voordien reeds verschillende pogingen ondernomen te hebben om Roemenië te verlaten (CGVS 24/XXXXX p.10-11). Wat betreft de scholing van uw minderjarige kinderen halen jullie aan dat ze stopten met naar school te gaan nadat ze door andere kinderen geslagen werden. U vond geen plaats in een andere school voor hen (CGVS p.9-10; CGVS 24/XXXXX p.10-11). Daarnaast geven zowel u als uw zoon aan een psychologische nood te hebben, maar momenteel niet in behandeling te zijn. U verklaart zelf nooit naar behandeling gezocht te hebben. Als uw zoon in Roemenië medische hulp nodig had, duurde het vaak lang eer hij een afspraak kreeg, waardoor hij tegen dan meestal al terug beter was (CGVS p.8; CGVS 24/XXXXX p.8-9).

In het licht van de ervaringen waarmee jullie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, tonen jullie evenmin aan dat jullie jullie rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie hiertoe eerder beperkte stappen hebben gezet, terwijl het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigten van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en jullie dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat jullie zelf óók de nodige stappen moeten ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië het slachtoffer bent geworden van meerdere incidenten met derden, moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Het gebeurde twee of drie keer dat u door onbekenden werd lastig gevallen, waarbij u ook een keer werd beroofd. U weet niet door wie of waarom ze u als slachtoffer uitkozen. U ging slechts een keer naar de politie. Ze u vroegen om beeldmateriaal van de feiten om u te kunnen helpen (CGVS p.9-11). Uw zoon K. ondervond geen problemen met Roemeense burgers of de autoriteiten. Hij geeft wel aan soms beledigd te zijn geweest, maar reageerde hier niet op waardoor het niet tot verdere incidenten kwam (CGVS p.11-12).

Op basis van de gegevens die voorhanden zijn, blijkt dat jullie naar aanleiding van jullie ervaringen louter beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigten van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits jullie uiteraard de nodige stappen zetten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar het AIDA rapport, hetwelk betrekking heeft op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Roemenië, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de

beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonde dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Roemenië niet effectief zou zijn.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw Syrische identiteitskaart, uw Duits asiëdossier en de link naar uw Facebookaccount, vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit en reisroute, zaken die hier niet ter discussie staan. De Belgische klachten in verband met het verlies van uw documenten en de gsm van uw zoon, bevestigen enkel dit verlies.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris belast met Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggeleid naar Syrië.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Tweede verzoeker (RvV 319 366) is de vader van eerste verzoeker (RvV 319 362) en zij beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. De verzoekschriften

3.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het non-refoulementbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

4. De aanvullende nota's

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder in beide zaken een aanvullende nota, ingevolge de door de Raad op grond van artikel 36/62 van de Vreemdelingenwet betekende beschikkingen van 3 september 2024, waarin een weblink is opgenomen naar het rapport "Country Report: Romania. Update 2023" van AIDA/ECRE van 24 juli 2023.

4.2. Ter terechtzitting leggen verzoekers aanvullende nota's neer waarin een weblink is opgenomen naar hetzelfde rapport, waarnaar in verweerders aanvullende nota wordt verwezen ("Country Report: Romania. Update 2023" van AIDA/ECRE van 24 juli 2023).

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling

7.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken* 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. *Slovenië*, C-578/16: “73. *Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.* 74. *In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang*

van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.”).

Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoekers personen zijn die al internationale bescherming hebben verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in deze worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielpprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo, punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

7.2. Uit de meest recente informatie waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, blijkt met betrekking tot de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Roemenië dat zij in principe onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg als Roemeense onderdanen. Begunstigten van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma's kunnen in regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en voor een periode van maximum één jaar. In de praktijk moeten zij in een aantal steden na drie maanden een vergoeding betalen. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt, al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. Statushouders hebben onder dezelfde voorwaarden als Roemeense onderdanen toegang tot sociale huisvesting. Wanneer lokale overheden niet in sociale huisvesting kunnen voorzien, kunnen zij voorzien in huursubsidies voor een periode van één jaar en een maximum van 50% en dit voor zover de nodige fondsen beschikbaar zijn. Statushouders kunnen evenwel moeilijkheden ervaren op de huurmarkt.

Het is voor begunstigten van internationale bescherming met specifieke kwalificaties, zoals dokters, in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien, is kennis van de Roemeense taal voor begunstigten van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn ook niet in alle regio's en steden taallessen voorzien. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden, onder meer voor statushouders die niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien, en dit voor een periode van twaalf maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma. Het verlenen van sociale bijstand is afhankelijk van de effectieve woonplaats van de begunstigde die wordt vermeldt in de verblijfsvergunning. Begunstigten van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en ngo's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan.

Inschrijving in een integratieprogramma, wat een recht op sociale huisvesting en sociale bijstand opent, moet gebeuren binnen drie maanden na het verkrijgen van internationale bescherming.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, blijkt uit de landeninformatie dat statushouders worden geconfronteerd met een aantal problemen, zoals een gebrek aan financiële middelen om te betalen voor de sociale ziektekostenverzekering. Personen die geen inkomen verdienen, zijn immers verplicht een ziektekostenverzekering van de staat te betalen voor twaalf maanden, wat gelijk is aan zes bruto salarissen, ongeacht de datum van aangifte. Zelfs indien verzekerd, zijn er behandelingen en onderzoeken die niet worden gedekt door ziektekostenverzekering van de staat en die de statushouders zelf moeten betalen.

Verder zijn er ook problemen voor begunstigten van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit om veiligheidsredenen weigeren aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië. Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor twee jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, “*Country Report Romania, Update 2023*”, 24 juli 2023, p. 170).

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de

beschermingsstatus die hem in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

7.3. In hun verzoekschriften betogen verzoekers dat uit het in deze verzoekschriften geciteerde AIDA-rapport blijkt dat in Roemenië de aan onder meer Syriërs verleende internationale beschermingsstatus in een aantal gevallen werd ingetrokken. Zij betogen hierbij als volgt: *“Dat er moet nagegaan worden of verzoeker op heden nog steeds een beschermingsstatuut heeft aangezien hij zijn statuut slechts 2 jaar geldig was en hij al jaren niet meer in Roemenië verblijft. Te meer gelet op de cijfers in het Aida rapport mbt Syriërs met subsidiaire bescherming. Dat het dus in deze omstandigheden onzeker is of verzoeker effectief nog bescherming geniet in Roemenië.”*

De Raad wijst er in dit verband verder op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevatten de administratieve of rechtsplegingsdossiers enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zij Roemenië hebben verlaten en hun verblijfsvergunningen niet langer geldig zijn en dat de aan sommige Syriërs in Roemenië toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken, kan niet worden afgeleid dat verzoekers er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun beschermingsstatus in Roemenië omwille van hun afwezigheid of het vervallen van hun verblijfsvergunningen, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen, *quod non*. In elk geval kan zulks niet worden gelezen in de beschikbare landeninformatie.

Gelet op wat voorafgaat, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, zelfs al zouden de verblijfsvergunningen zijn vervallen, niets erop wijst dat verzoekers' status van personen die internationale bescherming genieten niet meer geldig is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming genieten in Roemenië.

Aangezien de geldigheid van hun status als persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunningen die verband houden met hun status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd of opnieuw worden aangevraagd mits het zetten van een aantal stappen, hetgeen ook blijkt uit de landeninformatie.

In het AIDA-rapport wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning. Evenmin kan in het rapport worden gelezen dat het niet tijdig verlengen of hernieuwen van een reeds vervallen verblijfskaart negatieve gevolgen heeft op het vlak van verblijf en internationale bescherming (AIDA *“Country Report: Romania. Update 2023”* van 24 juli 2023, p. 170).

Verzoekers hebben reeds een verblijfsvergunning verkregen in Roemenië en gelet op wat voorafgaat zijn er geen indicaties dat het verlengen van hun verblijfsdocument, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekers laten na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengen geen op hun persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij bij terugkeer hun Roemeense verblijfsdocumenten niet zouden kunnen verlengen of vernieuwen.

7.4. De Raad herhaalt dat rekening moet worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en dat het noodzakelijk is op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun beschermingsverzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoekers slagen er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in hun verzoekschriften op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de

bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt, blijkt uit verzoekers' verklaringen dat de inspanningen om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië te doen gelden enigszins beperkt waren. De houding en het handelen van verzoekers duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Roemenië een duurzaam leven en een toekomst op te bouwen. Eerste verzoeker trachtte immers Roemenië reeds te verlaten voordat zij de huur van hun woning niet langer konden betalen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers onderdak hadden en dat de minderjarige kinderen van tweede verzoeker naar school konden gaan. Verzoekers zochten niet naar een andere woning wanneer zij de huur van hun woning niet langer konden betalen en vertrokken uit Roemenië. De minderjarige kinderen van tweede verzoeker stopten met naar school gaan omdat ze op deze school werden geslagen, waarna tweede verzoeker geen andere school voor hen vond. In het kader van huisvesting en tewerkstelling dient erop gewezen te worden dat kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Het komt in dit verband bovendien hen toe om de middelen die het recht en hun status in Roemenië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Verzoekers hebben deze nooit benut, laat staan uitgeput. In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker wordt terecht gesteld als volgt:

“Zowel u als uw vader verklaren niet in staat te zijn geweest werk te vinden in Roemenië, aangezien jullie de taal niet machtig waren. Er werden geen gratis taallessen voor volwassenen georganiseerd. Jullie waren hiervoor op zichzelf aangewezen. Er dient echter te worden vastgesteld dat u in Roemenië wel degelijk gedurende een periode opvang, voeding en financiële hulp ten bedrage van 100 euro hebt gekregen. Nadien was u tevens in staat een woning te huren (CGVS p.6-8, 10-11; CGVS 24/XXXXX p.7). Toen jullie de huur niet meer konden betalen, zochten jullie niet naar een andere woning, maar verlieten jullie het land. U had bovendien voordien reeds verschillende pogingen ondernomen om Roemenië te verlaten. Wat betreft de scholing van uw broers halen jullie aan dat ze stopten met naar school gaan nadat ze door andere kinderen geslagen werden. Uw vader vond geen plaats in een andere school voor hen (CGVS p.10-11; CGVS 24/XXXXX p.9-10). Daarnaast gaven zowel u als uw vader aan een psychologische nood te hebben, maar momenteel niet in behandeling te zijn. Uw vader zou nooit naar behandeling hebben gezocht. Als u in Roemenië medische hulp nodig had, duurde het vaak lang eer u een afspraak kreeg, waardoor u tegen dan meestal al beter was (CGVS p.8-9; CGVS 24/XXXXX p.8).

In het licht van de ervaringen waarmee jullie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, tonen jullie evenmin aan dat jullie jullie rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie hiertoe eerder beperkte stappen hebben gezet, terwijl het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en jullie dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat jullie zelf óók de nodige stappen moeten ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw vader als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië het slachtoffer is geworden van meerdere incidenten met derden, moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Het gebeurde twee of drie keer dat hij door onbekenden werd lastig gevallen, waarbij hij ook een keer werd beroofd. Hij weet niet door wie of waarom ze hem als slachtoffer uitkozen. Hij ging slechts een keer naar de politie. Ze vroegen om beeldmateriaal van de feiten om hem te kunnen helpen (CGVS 24/XXXXX p.9-11). Zelf ondervond u geen problemen met Roemeense burgers of de autoriteiten. U geeft wel aan soms beledigd te zijn geweest, maar reageerde hier niet op waardoor het niet tot verdere incidenten kwam (CGVS p.11-12).

Op basis van de gegevens die voorhanden zijn, blijkt dat jullie naar aanleiding van jullie ervaringen louter beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits jullie uiteraard de nodige stappen zetten.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker bevat dienaangaande een gelijklopende motivering (zie *supra*).

Verzoekers tonen aldus niet aan dat de Roemeense autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoekers de nodige ondersteuning te bieden om hen zo op weg te zetten naar integratie in de Roemeense samenleving. Uit het loutere gegeven dat het moeilijk is om werk te vinden en dat zij financiële ondersteuning kregen van derden (verzoekschriften, p. 9), kan tevens niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Roemeense autoriteiten geen werk zouden vinden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Roemeense autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat waren om te voorzien in de meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zouden brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij bij terugkeer niet meer op hulp en ondersteuning zouden kunnen rekenen.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften aanvoeren dat het gezin het slachtoffer werd van racisme en discriminatie – de minderjarige kinderen van tweede verzoeker op school en tweede verzoeker zelf op straat –, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoekers en de minderjarige kinderen van tweede verzoeker in geval van terugkeer naar Roemenië hierdoor zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij louter beperkte pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (zie de *supra* geciteerde motivering uit de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker). Waar verzoekers aanhalen dat de directie van de school van de minderjarige kinderen van tweede verzoeker geen actie ondernam, merkt de Raad op dat zij hiervan geen bewijs aanbrengen. Bovendien hebben zij geen verdere of andere stappen ondernomen om dit probleem aan te kaarten. Hetzelfde geldt voor de problemen die tweede verzoeker gekend zou hebben. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Roemenië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Roemeense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Roemenië. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoekers brengen in voorliggende verzoekschriften geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Verzoekers maken verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Roemenië. Het zich op algemene wijze aanmeten van een kwetsbare profiel als een gezin met minderjarige kinderen, weet niet te overtuigen. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof, om *in concreto* aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Roemenië. Gelet op het voorgaande, slagen zij hier niet in. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Roemenië, dit mogelijks met de hulp van de Roemeense autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Waar verzoekers betogen dat zij getraumatiseerd zijn, stelt de Raad vast dat zij geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengen ter staving hiervan. Evenmin deden zij enige moeite om hiervoor verzorging te bekomen in Roemenië.

De verwijzing in de verzoekschriften naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden, dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Roemenië.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Roemenië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië

hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Roemenië werd verleend kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Roemenië zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7.5. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen. De beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar de beschermingsverzoeken van verzoekers niet-ontvankelijk blijken omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Roemenië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftewintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER